

organ budżetowy zobowiązany do przydzielania tej dotacji oraz nadzoru nad jej realizacją.

§ 19. Traci moc uchwała nr 201 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. w sprawie organizowania i pracy ochotni-

czych hufców pracy Związku Młodzieży Socjalistycznej (Monitor Polski Nr 56, poz. 322).

§ 20. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

76

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 21 marca 1966 r.

w sprawie trybu uzgadniania cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane przez przedsiębiorstwa resortu żeglugi dla jednostek gospodarki społecznej.

Na podstawie § 10 uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki społecznej (Monitor Polski z 1963 r. Nr 17, poz. 96 oraz z 1966 r. Nr 1, poz. 4) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykułami nietypowymi w rozumieniu zarządzenia są wyroby nie objęte obowiązującymi cennikami, których produkcja ma charakter jednorazowy i wykonywana jest na warunkach technicznych, określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Produkcją jednorazową jest również produkcja małoseryjna, jeżeli ma ona charakter niepowtarzalny.

3. Nietypowymi usługami (robotami) przemysłowymi są usługi nie objęte obowiązującymi cennikami i taryfami, wykonywane na indywidualne zamówienia.

4. Przez użyte w dalszych przepisach zarządzenia określenie „artykuły nietypowe” należy rozumieć również remonty statków oraz inne nietypowe usługi (roboty) przemysłowe.

5. Tryb uzgadniania opłat za remonty międzyrejsowe statków, wykonywane w portach, regulują odrębne przepisy.

§ 2. 1. Ceny nietypowych artykułów produkowanych przez przedsiębiorstwa resortu żeglugi dla jednostek gospodarki społecznej uzgadniane są w drodze porozumienia między wykonawcą a zamawiającym na zasadach określonych w zarządzeniu.

2. Cena artykułu nietypowego wymaga zatwierdzenia przez:

1) dyrektora zjednoczenia wiodącego, któremu podlega wykonawca, jeżeli wartość zamówienia na dany artykuł nietypowy przewyższa kwotę 250.000 zł, a nie przekracza kwoty 500.000 zł,

2) dyrektora Departamentu Ekonomicznego i Współpracy Gospodarczej z Zagranicą Ministerstwa Żeglugi, jeżeli wartość zamówienia na dany artykuł nietypowy przekracza kwotę 500.000 zł.

3. Przepisy ust. 2 nie dotyczą remontów statków.

§ 3. 1. Podstawą do uzgodnienia ceny jest kalkulacja planowanego kosztu własnego, sporządzona przez wykonawcę po otrzymaniu przez niego zamówienia.

2. Kalkulacja planowanego kosztu własnego powinna być sporządzona zgodnie z zasadami kalkulacji kosztów, obowiązującymi wykonawcę, i według obowiązującego wzoru w tym zakresie.

3. Przy sporządzaniu kalkulacji należy uwzględnić zysk, jaki wykonawca osiąga z produkcji najbardziej zbliżonych artykułów typowych, jednak nie wyższy niż przeciętny zysk osiągany z całości swojej produkcji.

4. Jeżeli ceny wyrobów typowych najbardziej zbliżonych do artykułu nietypowego nie pokrywają kosztu ich produkcji, należy w kalkulacji artykułu nietypowego uwzględnić kalkulację planową kosztu własnego i zysk w wysokości 5%.

5. Przez produkcję najbardziej zbliżoną do produkcji danego wyrobu nietypowego należy rozumieć produkcję arty-

kulu lub grupy artykułów dających się porównać z artykułem nietypowym pod względem przeznaczenia lub technologii wytwarzania.

6. Jeżeli artykułu nietypowego nie da się porównać z żadnym innym artykułem, należy uwzględnić kalkulację planową kosztu własnego oraz zysk w wysokości przeciętnego zysku osiąganego z całej produkcji wytwórcy.

7. Przeciętnym zyskiem osiąganym z całości produkcji jest zysk wykazany w ostatnim pełnym rocznym zamknięciu bilansowym.

8. Jeżeli artykuł nietypowy różni się od artykułu typowego, objętego cennikiem obowiązującym wykonawcę lub na który ustalona została cena przez organ właściwy dla wykonawcy, tylko zmianami w wykonaniu lub wyposażeniu, podstawą do uzgodnienia ceny jest nie kalkulacja kosztu produkcji artykułu nietypowego, lecz cena artykułu typowego, którą zwiększa się lub zmniejsza o różnicę kosztów wynikającą z dokonanych zmian z uwzględnieniem przypadającej od tej różnicy stawki zysku osiąganego na artykule typowym. Przepisy ust. 3—7 stosuje się odpowiednio.

9. Opłaty za remonty jednostek pływających ustala się na podstawie planowej kalkulacji kosztu własnego z uwzględnieniem zysku w wysokości 5%.

§ 4. Jeżeli faktycznie osiągnięty zysk z produkcji nietypowej przewyższa zysk określony w kalkulacji więcej niż o 3% w stosunku do kosztu produkcji, różnicę tę uważa się za zysk nieprawidłowy. Rozliczenie z zysku nieprawidłowego regulują odrębne przepisy.

§ 5. 1. W wyjątkowych wypadkach (np. przy produkcji i remontach skomplikowanych maszyn i urządzeń), jeżeli w chwili zawierania umowy dane dotyczące warunków technicznych nie pozwalają na sporządzenie dokładnej kalkulacji, wykonawca sporządza kalkulację orientacyjną, na podstawie której uzgadniana jest wysokość limitu ceny artykułu nietypowego.

2. Jeżeli określony został limit ceny, cenę ostateczną określa się na podstawie kalkulacji wynikowej. Jeżeli cena określona na podstawie kalkulacji wynikowej jest wyższa od limitu ceny, za cenę ostateczną przyjmuje się cenę równą limitowi.

§ 6. 1. Kalkulację artykułu nietypowego wykonawca przesyła zamawiającemu w ciągu 14 dni od daty otrzymania zamówienia.

2. Jeżeli zamówienie dotyczy bardziej skomplikowanego artykułu nietypowego, termin opracowania kalkulacji może być przedłużony w drodze pisemnego porozumienia wykonawcy z zamawiającym, nie dłużej jednak niż o 46 dni.

§ 7. 1. Uzgodnienie ceny następuje przez pisemne potwierdzenie zamawiającego w ciągu 14 dni od daty otrzymania kalkulacji opracowanej przez wykonawcę.

2. W ciągu 14 dni od daty otrzymania kalkulacji zamawiający może zgłosić na piśmie zastrzeżenia dotyczące poszczególnych pozycji kalkulacji lub ogólnej wysokości ceny z niej wynikającej.

3. Wykonawca w ciągu 14 dni od daty otrzymania zastrzeżeń zawiadamia zamawiającego o przyjęciu zastrzeżeń

i uzgodnieniu ceny bądź o odrzuceniu zastrzeżeń i niezgodnieniu ceny.

§ 8. 1. W razie niezgodnienia ceny zarówno jednostki nadzorujące wykonawcę, jak i zamawiającego zawiadamiają o tym w ciągu 14 dni ministerstwa, którym podlegają, jednostka nadzorująca wykonawcę — licząc od dnia wysłania przez wykonawcę, a jednostka nadzorująca zamawiającego — od dnia otrzymania przez zamawiającego pisma stwierdzającego, że cena nie została uzgodniona.

2. Zawiadomienie wykonawcy jest równoznaczne z wnioskiem o ustalenie ceny, w związku z czym do zawiadomienia powinna być dołączona całość materiałów dotyczących uzgadniania ceny (§ 3 ust. 1 i § 7).

3. W wypadkach określonych w ust. 1 cenę artykułu nietypowego ustala minister nadzorujący wykonawcę w porozumieniu z ministrem nadzorującym zamawiającego.

4. Do ustalania ceny w wypadkach wymienionych w ust. 3 upoważnia się w Ministerstwie Żeglugi dyrektora Departamentu Ekonomicznego i Współpracy Gospodarczej z Zagranicą.

5. Jeżeli porozumienie co do ustalenia ceny nie zostanie osiągnięte, cenę tę ustala Państwowa Komisja Cen, do której należy skierować wniosek o ustalenie ceny wraz z całością materiałów.

§ 9. Traci moc zarządzenie Ministra Żeglugi z dnia 15 czerwca 1956 r. w sprawie ustalania cen zbytu na wyroby nietypowe i nietypowe roboty (usługi) o charakterze przemysłowym, wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Żeglugi i świadczone w obrębie gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr 60, poz. 734).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Minister Żeglugi: J. Burakiewicz

77

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 14 marca 1966 r.

w sprawie uzupełnienia wykazu instytutów naukowo-badawczych uważanych za instytuty techniczne.

Na podstawie art. 32 i 36 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129) oraz § 33 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 226) w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki zarządza się, co następuje:

§ 1. W wykazie instytutów technicznych, stanowiącym załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 31 października 1961 r. w sprawie ustalenia wykazu instytutów naukowo-badawczych uważanych za instytuty techniczne (Monitor Polski z 1961 r. Nr 95, poz. 404, z 1962 r. Nr 43, poz. 202 i Nr 65, poz. 308, z 1965 r. Nr 53,

poz. 277 oraz z 1966 r. Nr 1, poz. 12, Nr 5, poz. 48 i Nr 8, poz. 62), dodaje się lp. 69 w brzmieniu:

Lp.	Nazwa instytutu	Jednostka nadzorująca
„69	Przemysłowy Instytut Automatyki Pomiarów	Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

78

OBWIESZCZENIE POLSKIEGO KOMITETU NORMALIZACYJNEGO

z dnia 4 marca 1966 r.

w sprawie ogłoszenia ustanowionych norm branżowych.

Na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o normalizacji (Dz. U. Nr 53, poz. 298) Polski Komitet Normalizacyjny podaje do wiadomości, co następuje:

§ 1. Ustanowione zostały następujące normy branżowe (BN):

Lp.	Numer normy	Tytuł normy i zakres obowiązywania	Data	
			ustanowienia normy	od której norma obowiązuje
1	2	3	4	5
1	65/0461-01	Urządzenia do eksploatacji złóż ropy naftowej. Pompa węgłna rurowa 2"	7 grudnia 1965 r.	1 kwietnia 1966 r.
2	65/1771-03	Wiercenia obrotowe normalnośrednicowe. Klocki cementacyjne	7 grudnia 1965 r.	1 kwietnia 1966 r.
3	65/6791-08	Pył wapienny do hamowania wybuchów pyłu węglowego w kopalniach	7 grudnia 1965 r.	1 kwietnia 1966 r.
w zakresie projektowania:				
4	65/0463-06	Eksploatacja złóż ropy naftowej i gazu ziemnego. Nagazowanie złoża. Napowierzchniowe uzbrojenie odwiertu zasilającego	7 grudnia 1965 r.	1 kwietnia 1966 r.

przez Ministra Górnictwa i Energetyki: